Pregaria.cat

Entrada

I no demano cap més cel

Per ClaudiaP el dj., 25/08/2022 - 09:00

I vosaltres sou mons.
Jo,
potser només un volcà antic
ple d'incerteses. [...]
No sé quin dia som, quin espai,
quin sistema. Camino
amb els ossos distrets i les cames malmeses per la grogor,
per les fulles
que es creuen ocells,
i no demano
cap més cel.

Felícia Fuster

Hi ha coses de les persones i del món que només poden percebre's en temps de repòs i que es fan invisibles enmig de la fressa. En un poble etíop que es diu Jimma hi viuen la Samira i el senyor Kassan, que s'estan entre dins i fora de la missió de les Germanes de la Caritat. La Samira és una noia de 14 anys i la seva mare, que pateix demència, té un fill amb una discapacitat intel·lectual molt acusada. Venen sovint a fer un àpat a la missió. El senyor Kassan, que havia estat soldat i havia perdut tota la família en temps de guerra, té una llarga història per explicar però ja no pot xerrar massa perquè fa molt temps que té Parkinson, i no s'hi posa cap cura. A la missió, hi ha una noia que ha viscut uns mesos a prop de la Samira i el Kassan, entre d'altres persones i moltes coses, que breument explica.

Ha vist com els arbres es desfan en la posta de Jimma per deixar el cel nu a les estrelles de la nit. I com tremolen les mans del senyor gran, Kassan, amb un espant de cosa aliena. Té mort de fills a les mans, de tres fills i dues filles. Té mort d'amor dins les mans, del seu amor, ja fa anys, molts anys. Però en els ulls del senyor hi tremola una pau, i ella no ho pot entendre. Ha vist com el pare pica el fill i el fill no plora, i el nen mira ací i allà, com una vaca, una vaca mansa i uns ulls que semblen d'un altre món. I la filla gran, germana, agafa el germà i plora. Samira és tan negra que les seves llàgrimes són blanques damunt la pell. I la noia canta per Samira i explica històries distretes al senyor Kassan. Ha vist la terra tan humida de vida que els ulls se li han tornat aigua de riu. I ha après a menjar el pa com fan ells: mengen lentament i a mossegades, i quan plou es confonen amb l'aigua de la pluja i després prenen els fruits penjants dels arbres com si fossin els seus fills. A la nit, enmig del so del vent, ella sent com aquelles ànimes sàvies de dolor l'agombolen en la calma del silenci. I comprèn el seu viatge.